

се на мене, азъ ще ти устроя това. Хемъ ще се поразсѣешъ сега следъ смъртта . . . чувашъ ли ме Ася?

Той разкри главата му и повтори отново думитѣ си:

— Ти трѣбва да заминешъ. Временно да скжсашъ съ приятелитѣ си. Може би по-късно опасността ще мине. Но сега е лошо. Тебе те дебнятъ. Зная го положително. Спомни си за Загорова, така бѣше и съ него . . .

Но изведнажъ се уплаши, че е казалъ много, замлъкна и започна нервно да се разхожда изъ стаята. Когато отново се обърна къмъ Ася — видѣ, че той седи на дивана и го гледа съ втренчени очи и разкривено лице.

— Така значи !

Нѣкаква дива яростъ бѣше преобразила Ася.

— Така значи, повтори той. Изкористихте борбата, въ която ние жертвувахме живота си, изхвърлихте ме като непотрѣбна дрипа, убихте другаритѣ ми, посегнахте на жена ми, сега искате и съ мене да свършите . . .

Славъ истински изплашенъ се помжчи да го прекжсне.

— Ася, азъ искахъ само да те предпазя.

Но Ася бѣше извънъ себе си. Тѣлото му треперѣше отъ възмущение, очитѣ му горѣха гнѣвно. Той викаше съ всичкия си гласъ :

— Моя животъ вече не струва нищо, но преди да ви го дамъ, азъ ще ви сваля маскитѣ, ще пречупя ржцетѣ ви, които заграбватъ всичко . . .